

ศึกษาการใช้คำปรสรรคในภาษาฮินดีและคำบุพบทในภาษาไทย Study of the use of the Parasarg in Hindi and prepositions in Thai

สมาน แก้วเรือง¹ Saman Kaewruang¹

सानิตย์ สีนาค² Sanit Sinak²

บทคัดย่อ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้เพื่อติดต่อสื่อสารสร้างความเข้าใจระหว่างกันและกัน การเลือกใช้ถ้อยคำในภาษานำมาเรียบเรียงให้สละสลวยถูกต้องเหมาะสมย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ตามเจตนาและสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกระบวนการสื่อสารและคำเชื่อมของภาษาเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่ง เพราะว่าเป็นส่วนช่วยทำให้ความหมายของแต่ละคำในประโยคเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมกลมกลืน

ภาษาฮินดีใช้คำ “ปรสรรค” เชื่อมคำในประโยคและวางไว้หลังคำนามและคำสรรพนามซึ่งมีวิธีการใช้ต่างจากคำบุพบทในภาษาไทยซึ่งวางไว้ข้างหน้าคำนามคำสรรพนาม และคำวิเศษณ์

คำสำคัญ: ปรสรรค, คำบุพบท, ภาษาฮินดี, ภาษาไทย

Abstract

Language is a human medium used to communicate understanding between each other. The choice of words in the language to be compiled into a proper and proper manner will be beneficial for the purpose and success of the communication process. And the word connection is an important part. Because it is a part of the meaning of each word in a related sentence is properly harmonious.

Hindi uses the word "Parasarg" to connect words in sentences and place them after the nouns and pronouns which are different from the prepositions in Thai which are placed in front of nouns, pronouns and adverbs.

Keywords: Post-Positions, Prepositions, Hindi, Thai

¹สมาน แก้วเรือง, (ดร.) อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

¹Saman Kaewruang. (Ph.D). Thai Language Department. Faculty of Humanities, Kasetsart University

²सानิตย์ สีนาค. อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

²Sanit Sinak. Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

1. บทนำ

1.1 ความหมายของคำประสรรคในภาษาฮินดี

ภาษาฮินดีเป็นภาษาที่พูดส่วนใหญ่ในประเทศอินเดียเหนือและกลาง เป็นภาษากลุ่มอินโด-ยูโรเปียน อยู่ในกลุ่มย่อยอินโด-อิหร่านมีวิวัฒนาการมาจากภาษาปรากฤตในสาขาอินโด-อารยันกลางของยุคกลาง และมีวิวัฒนาการทางอ้อมจากภาษาสันสกฤต ภาษาฮินดีได้นำคำศัพท์ชั้นสูงส่วนใหญ่มาจากภาษาสันสกฤต นอกจากนี้ เนื่องจากอิทธิพลของชาวมุสลิมในอินเดียเหนือ ภาษาฮินดียังมีคำที่ยืมมาจากภาษาเปอร์เซีย ภาษาอาหรับ และภาษาตุรกีเป็นจำนวนมาก และในที่สุดได้ก่อให้เกิดภาษาฮินดีขึ้น สำหรับภาษา “ฮินดีมาตรฐาน” หรือ “ฮินดีแท้” นั้น มีใช้เฉพาะการสื่อสารที่เป็นทางการ ขณะที่ภาษาซึ่งใช้ในชีวิตประจำวันในพื้นที่ส่วนใหญ่แล้วนั้น ถือว่าเป็นหนึ่งในภาษาถิ่นย่อยของภาษาฮินดีสตานี (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

ภาษาฮินดีเป็นภาษาราชการของอินเดียหรือเป็นภาษากลางของชาวอินเดียที่ใช้พูดกันมากที่สุด ภาษาฮินดีถูกจัดอยู่ในภาษามาตรฐานภาษาหนึ่ง หรือเรียกอีกชื่อว่า ซรี โบลี (स़्री बोली) เป็นภาษาที่มีรูปแจก (Inflection) ให้สัมพันธ์กันระหว่างประธาน บุรุษ กรรม และกริยา (บำรุง คำเอก, 2542: คำนำ)

บทความนี้นำเสนอผลการศึกษาคำประสรรคในภาษาฮินดีและการใช้คำบุพบทในภาษาไทยเพื่อเข้าใจหลักเกณฑ์การเชื่อมคำทางไวยากรณ์ของทั้งสองภาษาตามโครงสร้างประโยค เช่น ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยายอื่น ๆ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างไร ตลอดถึงความสัมพันธ์ของหน่วยคำมีผลเปลี่ยนแปลงในลักษณะใดบ้าง

คำที่ใช้วางไว้หลังคำนามหรือสรรพนามเพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างคำต่อคำในประโยคตามการกทั้งหลายในภาษาฮินดีซึ่งเรียกคำเหล่านี้ว่า “ประสรรค” นั้น จำลอง สารพัดนึก (2539: 24) ได้กล่าวไว้ว่า “คำที่เชื่อมระหว่างคำต่อคำให้ต่อเนื่องกัน เรียกว่า “ปรบท” ซึ่งคล้ายกับคำ “บุพบท” ของไทยเราเนื่องจากไทยเรียงคำชนิดนี้ไว้ข้างหน้าคำนาม เป็นต้น จึงเรียกว่า บุพบท (บทหน้า) เช่น คำว่า “สู่บ้าน” (ในวลีว่า ไปสู่บ้าน) “สู่” คือ คำบุพบท ส่วนภาษาฮินดี मकानको (มกาน โก) –สู่บ้าน, मकान (บ้าน), को (สู่) คำ को คือ คำปรบท (บทหลัง) เพราะเรียงไว้หลังคำนาม” และคำที่กล่าวแล้วข้างต้นสอดคล้องกับคำที่ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษเรียกว่า คำบุพบท (prepositions) จะอยู่ข้างหน้าคำนาม แต่ในภาษาฮินดีคำบุพบทจะอยู่ข้างหลังจึงใช้เรียกว่า “ประสรรคหรือปรบท” (บำรุง คำเอก, 2542: 31)

ภาษาฮินดีมีคำและกลุ่มคำที่ใช้สำหรับเชื่อมต่อคำในประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันที่เรียกว่า “ประสรรค” (परसर्ग) หรือ คำปรบทสำหรับวางไว้หลังคำนามหรือคำสรรพนามและการสร้างคำในภาษาฮินดีไม่มีการผันคำอย่างภาษาบาลี และภาษาสันสกฤต มีความสัมพันธ์ระหว่างคำนามในประโยคซึ่งใช้เชื่อมด้วยประสรรค หรือปรบท ซึ่งคำนามหลักแบ่งเป็นการก ได้แก่ กรตาการก สำหรับใช้เป็นประธานในประโยค หรือเรียกว่า การกตรง ไม่ใช้คำปรบท นอกนั้นยังมีกรกที่ใช้กับคำนามที่มีปรบทต่าง ๆ กันไปซึ่งเรียกว่า การกรอง และภาษาฮินดียังใช้การกสำหรับเรียกขานเหมือนอย่างอาลปะนะในภาษาบาลี และสัมโพธนะในภาษาสันสกฤต

การสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันของมนุษย์แต่ละชนชาติเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันนั้นต้องอาศัยภาษาของแต่ละชาติพันธุ์และการนำคำมาผูกให้คำมีความหมายดังที่ บรรเทา กิตติศักดิ์ (2539: 1) ได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาที่เป็นถ้อยคำ เรียกว่า “วจนภาษา” เป็นภาษาที่ใช้คำพูดโดยใช้เสียงเป็นถ้อยคำ สร้างความเข้าใจกันมีระเบียบการใช้

ถ้อยคำในการพูดจา และภาษาที่ไม่เป็นถ้อยคำ เรียก “อวัจนภาษา” เป็นภาษาที่ใช้สิ่งอื่นนอกเหนือจากคำพูด และตัวหนังสือในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจกัน...” การสื่อสารของแต่ละภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจกันได้ขึ้นต้องศึกษาองค์ประกอบของภาษานั้นให้เข้าใจ ตามที่วิจิตร ภาณุพงศ์ (2522: 6) ได้ให้คำจำกัดความของภาษาไว้ว่า “ภาษา” คือเสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมายซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และใช้ในการประกอบกิจกรรมร่วมกัน และได้แบ่งคำในภาษาไทยที่สื่อสารเป็น 7 ชนิดประกอบด้วยคำนาม สรรพนาม กริยา วิเศษณ์ บุพบท สันธาน อุทาน เพื่อเข้าใจโครงสร้างและการใช้ภาษาอื่น ๆ ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาการใช้คำสรรพนามซึ่งเป็นคำเชื่อมระหว่างคำนามหรือสรรพนามในประโยค ไวยากรณ์ภาษาอื่นดีว่ามีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไรกับคำบุพบทในภาษาไทย

1.2 ความหมายของคำบุพบทในภาษาไทย

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 631) ได้ให้ความหมายของคำว่า บุพบท ไว้ว่า “บุพบท น. คำชนิดหนึ่งในไวยากรณ์ทำหน้าที่เชื่อมคำต่อคำ อยู่หน้านาม สรรพนาม หรือกริยามีคำว่า ด้วย โดย ใน เป็นต้น เช่น เขียนด้วยดินสอ หนังสือของฉัน กินเพื่ออยู่

การใช้บุพบทในภาษาใด ๆ ก็ตามรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ต้องศึกษากันมาก แม้แต่เจ้าของภาษาเองก็ยังใช้ไม่ค่อยถูก ต้องอาศัยความเคยชิน ภาษาต่างประเทศ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ ล้วนแต่มีการใช้บุพบทอันพิสดาร ในภาษาไทยก็มีวิธีการใช้ของเราเป็นอย่างหนึ่ง การใช้บุพบทต่างกันออกไป ให้ความหมายแตกต่างกัน (ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2521: 62)

นอกจากนี้ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556: 131) ได้ให้ความหมายของคำบุพบทไว้ว่าเป็น คำนำหน้านามหรือคำที่ทำหน้าที่อย่างนาม เพื่อให้เนื้อความเกี่ยวเนื่องกันและได้ความสมบูรณ์โดยมากเป็นคำพยางค์เดียว ได้แก่ เหนือ ใต้ ไกล่ ไกล บน ล่าง ที่เป็นคำมากพยางค์เพราะเป็นคำสร้างขึ้นใหม่ ได้แก่ ภายนอก ภายใน ข้างหน้า ข้างหลัง ข้างบน ข้างล่าง คำบุพบทนี้ถ้าใช้ผิดอาจทำให้ความหมายผิดไปหรือความหมายต่างกันไปและได้แบ่งคำบุพบทที่ใช้ในภาษาไทยเป็น 10 ชนิด ได้แก่ 1.นำหน้าคำที่เป็นเครื่องใช้ (ด้วย กับ เพราะ โดย) 2.นำหน้าคำที่เป็นเครื่องประกอบ (ทั้ง กับ) 3.นำหน้าคำวิเศษณ์ คำนาม หรือบุพบท (โดย ตาม ด้วย) 4.นำหน้าคำที่เกี่ยวข้องกับการให้ (แก่ แต่ ต่อ เพื่อ สำหรับ เฉพาะ) 5.นำหน้าคำบ่งบอกสถานที่ (จาก แต่ ตั้งแต่) 6.นำหน้าคำที่มาเปรียบเทียบกับ (กว่า) 7.นำหน้าคำที่บอกสถานที่ (บน ล่าง ใน นอก หน้า หลัง) 8.นำหน้าคำที่บอกเวลา (ใน ภายใน นอก ไกล่ หน้า หลัง ภายหลัง) 9.นำหน้าคำที่บอกทิศทาง (สู่ ถึง ยัง) และ 10.นำหน้าคำแสดงความเป็นเจ้าของ (ของ แห่ง)

2. ศึกษาการใช้คำสรรพนามภาษาอื่นดี

ชื่อกราก (Case)	รูปคำสรรพนาม	คำแปล
1) กรตากราก (Nominative Case)	-จิ (ปัจฉัย หรือคาลงท้าย)	-วางหลังประธานในบางกรณี
2) กรุมกราก (Objective Case = to)	คิ (โก)	-ซึ่ง, สู, ยัง, สิ้น, ตลอด

3) กรณการก (Instrumental Case = by)	से (เส)	-ด้วย, โดย, อัน, ตาม, เพราะ, มี
4) สัมพทานการก (Dative Case = to, for)	के लिए (เก ลีเอ)	-แก่, เพื่อ, ต่อ, สำหรับ
5) อปทานการก (Ablative Case = from)	से (เส)	-แต่, จาก, กว่า, เหตุ
6) สัมพันธการก (Possessive Case = of)	का (กา), के (เก), की (กี)	- แห่ง, ของ, เมื่อ
7) อธิกรณการก (Locative Case = in, on)	में (เม้), पर (ปร)	-ใน, ใกล้, ที่, ครั้นเมื่อ, บน, ณ
8) สัมโพชนการก (Vocative Case = Oh)	हे (เท), अजी (อจี), अरे (อเร)	-อโฮ, โอ, ข้าแต่, แน่ะ, ดูก่อน

3. การก วิภัติ และรูปคำปรสรรค

ชื่อการก	วิภัติ	รูปคำปรสรรค
1) กรตการก	प्रत्नमा विभक्ति	-ने (ปัจจัยใช้กับประธานในบางกรณี)
2) กรมการก	तुवित्थिया विभक्ति	को (โก)
3) กรณการก	तुठत्थिया विभक्ति	से (เส)
4) สัมพทานการก	जत्तुठ्ठि विभक्ति	केलिए (เก ลีเอ)
5) อปทานการก	पत्नज्ठी विभक्ति	से (เส)
6) สัมพันธการก	षषฐ्ठी विभक्ति	का (กา), के (เก), की (กี)
7) อธิกรณการก	सप्तम्ठी विभक्ति	में (เม้), पर (ปร)
8) สัมโพชนการก	सम्पोचन प्रत्नमा	हे (เท), अजी (อจี), अरे (อเร)

4. การก คำปรสรรค และหน้าที่

ชื่อการก	คำปรสรรค	หน้าที่
1) กรตการก	ने (ใช้ในบางกรณี)	เป็นผู้กระทำหรือเป็นประธาน
2) กรมการก	को (โก)	เป็นกรรมหรือถูกกระทำ
3) กรณการก	से (เส)	เป็นเครื่องมือหรือเครื่องช่วย
4) สัมพทานการก	को (โก), के लिए (เก ลีเอ), केवास्ते (เกวาสเต)	เป็นผู้รับเอา
5) อปทานการก	से (เส)	เป็นสาเหตุเริ่มหรือสาเหตุ (อปาทาน)
6) สัมพันธการก	का (กา), के (เก), की (กี)	เป็นเจ้าของ

7) อธิกรณการก	में (เม), पर (ปร)	บอกสถานที่
8) สัมโพธนการก	हे (เห), अजी (อจี), अरे (อเร)	สำหรับเรียกขานหรือร้องเรียก

5. โครงสร้างประโยคประกอบคำปรสรรค

การสร้างประโยคภาษาฮินดีคล้ายกับการวางรูปคำทั่วไปในภาษาอื่น ๆ แต่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง คือ ประธาน-กริยาวิเศษณ์-กรรมรองและคำขยาย-กรรมตรงและคำขยาย-คำถามมักจะวาง क्या (क्या - อะไร) ไว้ข้างหน้าคำนามหรือสรรพนาม เช่น क्या आप भारत से आये हैं । ส่วนประโยคปฏิเสธ โดยการเติม नहीं (นฮิน - ไม่, ไม่ใช่) เช่น नहीं, मैं भारत से नहीं आया हूँ । นฮิน แม่ भारत से นฮิน อายา ฮุน (ไม่ใช่ ครับ, ผมไม่ได้มาจากอินเดีย) แสดงประโยคตัวอย่างตามวิภัติทั้ง 7 ตามลำดับดังนี้

5.1 कर्त्तकारक (กรตุ การก) หรือ प्रथमा विภक्तिทำหน้าที่เป็นประธาน หรือกัตตาในประโยค ตัวอย่าง เช่น

लड़का पुस्तक पढ़ता है । लरกา ปุสตก พรอตา แอ (เด็กชาย อ่านหนังสือ)

จากตัวอย่างคำว่า लड़का (ลรกา) เป็นคำนามและประธานในประโยค และมีกริยา पढ़ता (พรอตา) เป็นกริยาหลัก และมีกริยาช่วย คือ है (แอ)

กรตุการก หรือกัตตา ทำหน้าที่ประธานในประโยคโดยทั่วไปไม่มีคำปรสรรค แต่มีข้อยกเว้นในกรณี เป็นประโยคอดีตกาลไม่กำหนด (Past Indefinite), ปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (Present Perfect Tense), อดีตกาลสมบูรณ์ (Past Perfect Tense) และ อดีตกาลที่ไม่แน่นอน (Doubtful Past Tense) ใช้คำปรสรรค ने (เน) ต่อท้ายคำนาม คือใช้วางไว้หลังคำนามหรือสรรพนามที่เป็นประธานสกรรมกริยา และเมื่อวาง ने (เน) หลังคำประธานแล้วรูปกริยาเปลี่ยนไปตามเพศและพจน์ของประธานนั้น ตัวอย่าง เช่น

लड़केने पुस्तक पढ़ी है । लरเกเน ปุสตก ปรี แอ (เด็กชายอ่านหนังสือ)

उसने कलम खरीदी थी । อูสเน กลม ขรีดี थी (เขาซื้อปากกา)

मानीने चिट्ठी लिखी होगी । มานีเน จิฏฐี ลิขี โฮคี (มานีอาจจะเขียนจดหมาย)

กฎการเปลี่ยนคำนามที่ประกอบกับคำปรสรรค ने (เน) ดังนี้

- ถ้าคำนาม पुल्लिङ्ग (เพศชาย) เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ อ และที่ลงท้ายด้วย สระ อา เมื่อประกอบกับคำล้งท้าย ने (เน) มีรูปสำเร็จ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) अघ्यापक (อธยาปก = ครู) คำนาม पुल्लिङ्ग (เพศชาย) เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ อ ประกอบกับคำล้งท้าย คือ ने (เน)

ตัวอย่างที่ 1

คำนามเอกพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
अघ्यापक + ने	अघ्यापकने	ครู (คนเดียว)

จากตัวอย่างที่ 1 ศัพท์ว่า अघ्यापक (อธยาปก) เป็นคำนาม पुल्लिङ्ग (เพศชาย) เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วย สระ อ เมื่อประกอบกับคำปรสรรค ने (เน) แล้วรูปสำเร็จเป็น अघ्यापकने (ครูคนเดียว)

พบว่า รูปคงเดิมไม่เปลี่ยนคือ अघ्यापकने (ครูคนเดียว)

(2) **ลड़का** (ลรกา = เด็กชาย) คำนาม पुल्लिङ्ग (เพศชาย) เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ อา ประกอบกับ คำประสรรค **ने** (เน)

ตัวอย่างที่ 2

คำนามเอกพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
लड़का + ने	लड़के ने	เด็กชาย (คนเดียว)

จากตัวอย่างที่ 2 **लड़का** (ลรกา) คำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ อา และเมื่อประกอบกับ คำลงท้ายคือ **ने** (เน) แล้วรูปสำเร็จ เป็น **लड़केने** เด็กชาย (คนเดียว)

พบว่า รูปเปลี่ยนไปเมื่อประกอบกับคำลงท้าย **ने** (เน) คือ **लड़केने** เด็กชาย (คนเดียว)

ตัวอย่างที่ 3

คำนามพหูพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
लड़के + ने	लड़कोंने	เด็กชาย (หลายคน)

จากตัวอย่างคำศัพท์ **लड़के** เป็นคำนาม पुल्लिङ्ग พหูพจน์ เมื่อประกอบ **ने** (เน) แล้วเปลี่ยนรูปเป็น **लड़कोंने** (เด็กชายหลายคน)

พบว่า รูปของคำนาม पुल्लिङ्ग พหูพจน์ เปลี่ยนไป คือ **लड़कोंने** (เด็กชายหลายคน) ต่างจากคำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์

ถ้าคำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ **อิ อี** และ **อุ** ประกอบกับคำประสรรค **ने** (เน)

ตัวอย่างที่ 4

คำนามเอกพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
मुनि + ने	मुनि ने	มุณี (นักบวช) (คนเดียว)
आदमी + ने	आदमी ने	ชาย (คนเดียว)
गुरु + ने	गुरु ने	ครู (คนเดียว)

จากตัวอย่างคำศัพท์ **मुनि**, **आदमी** และ **गुरु** ทั้งสามศัพท์เป็นคำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์ เมื่อประกอบคำ ประสรรค **ने** (เน) แล้วรูปไม่เปลี่ยนคงเป็น **मुनिने** (นักบวชคนเดียว) **आदमीने** (ชายคนเดียว) **गुरुने** (ครูคนเดียว)

พบได้ว่า รูปของคำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วย **อิ อี** **อุ** มีรูปคงเดิมไม่เปลี่ยน

ถ้าคำนาม पुल्लिङ्ग พหูพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ **อิ อี** และ สระ **อุ** ประกอบกับคำประสรรค **ने** (เน)

ตัวอย่างที่ 5

คำนามพหูพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
मुनि + ने	मुनियों ने	นักบวช (หลายคน)
आदमी + ने	आदमीयों ने	ชาย (หลายคน)
गुरु + ने	गुरुओं ने	ครู (หลายคน)

จากตัวอย่างคำทั้ง 3 คือ **मुनि**, **आदमी** และ **गुरु** เป็นคำนาม पुल्लिङ्ग พหูพจน์ เมื่อประกอบกับ **ने** (เน) แล้ว เปลี่ยนรูปเป็น **मुनियों ने** นักบวช (หลายคน) **आदमीयों ने** ชาย (หลายคน) **गुरुओं ने** ครู (หลายคน)

พบว่า คำนาม पुल्लिङ्ग พหูพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ **อิ อี** และ สระ **อุ** มีการเปลี่ยนรูปไปต่างจากคำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์ที่ลงท้ายด้วยสระเดียวกันอย่างชัดเจน

ถ้าคำนามสตรีลิงค์ เอกพจน์ที่คำศัพท์ลงท้ายด้วยสระ อะ และ สระ อา ประกอบคำประสรรค + เน (เน) ตัวอย่างที่ 6

คำนามเอกพจน์ + เน	รูปสำเร็จ	คำแปล
माता + ने	माता ने	แม่ (คนเดียว)
मेज़ + ने	मेज़ ने	โต๊ะ (ตัวเดียว)

จากตัวอย่างคำศัพท์ माता (มาตา -แม่) และ मेज़ (เมจ -โต๊ะ) ทั้งสองศัพท์เป็นคำนามสตรีลิงค์ เอกพจน์ ลงท้ายด้วยสระ อะ และ สระ อา เมื่อประกอบคำประสรรค ने (เน) แล้วรูปคงเดิม คือ माता ने (แม่คนเดียว) मेज़ ने (โต๊ะตัวเดียว)

พบว่า รูปของคำนาม पुलลิงค์ เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ อิ อี และสระ อุ มีรูปคงเดิมไม่เปลี่ยน ถ้าคำนามสตรีลิงค์ พหูพจน์ คำศัพท์ลงท้ายด้วยสระ อะ และ สระ อา ประกอบคำประสรรค + ने (เน) ตัวอย่างที่ 7

คำนามพหูพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
माताएँ + ने	माताओं ने	แม่ (หลายคน)
मेज़ + ने	मेज़ों ने	โต๊ะ (หลายตัว)

จากตัวอย่างคำศัพท์ माताएँ และ मेज़ ทั้งสองศัพท์เป็นคำนามสตรีลิงค์ พหูพจน์ ลงท้ายด้วยสระ อะ และ สระ อา เมื่อประกอบคำ ने (เน) แล้วเปลี่ยนรูปเป็น माताओं ने (แม่หลายคน) मेज़ों ने (โต๊ะหลายตัว)

พบว่า การเปลี่ยนรูปของคำนามสตรีลิงค์ พหูพจน์ ลงท้ายด้วยสระ อะ และสระ อา ต่างจากคำนาม पुलลิงค์ เอกพจน์ ลงท้ายด้วยสระเหมือนกันอย่างชัดเจน

ถ้าคำนามสตรีลิงค์ เอกพจน์ คำศัพท์ลงท้ายด้วย สระ อิ และ สระ อา ประกอบคำประสรรค + ने (เน) ตัวอย่างที่ 8

คำนามเอกพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
लड़की + ने	लड़कीने	เด็กหญิง (คนเดียว)
चिड़िया + ने	चिड़ियाने	นก (ตัวเดียว)

จากตัวอย่างคำศัพท์ लड़की (เด็กหญิง) และ चिड़िया (นก) เป็นคำนาม पुलลิงค์ เอกพจน์ลงท้ายด้วย สระ อิ และ สระ อา เมื่อประกอบคำ ने (เน) แล้วจึงเปลี่ยนรูปเป็น लड़कीने (เด็กหญิงคนเดียว) चिड़ियाने (นกตัวเดียว)

พบว่า รูปของคำนามสตรีลิงค์ เอกพจน์ ที่ลงท้ายด้วยสระ อิ สระ อา เหมือนกันมีรูปคงเดิมไม่เปลี่ยน ถ้าคำนามสตรีลิงค์ พหูพจน์ คำศัพท์ลงท้ายด้วย สระ อิ และ สระ อา ประกอบคำประสรรค + ने (เน) ตัวอย่างที่ 9

คำนามพหูพจน์ + ने	รูปสำเร็จ	คำแปล
लड़कीयाँ + ने	लड़कीयाँ ने	เด็กหญิง (หลายคน)
चिड़ियाँ + ने	चिड़ियाँ ने	นก (หลายตัว)

จากตัวอย่างคำศัพท์ लड़कीयाँ และ चिड़ियाँ ทั้งสองศัพท์เป็นคำนามสตรีลิงค์ พหูพจน์ ลงท้ายด้วยสระ อิ และ สระ อา เมื่อประกอบคำ ने (เน) แล้วเปลี่ยนรูปเป็น लड़कीयाँने (เด็กหญิงหลายคน) चिड़ियाँने (นกหลายตัว)

พบว่า การเปลี่ยนรูปของคำนามสตรีลิงค์ พหูพจน์ ลงท้ายด้วยสระ อี และสระ อา รูปต่างจากคำนาม पुल्लिङ्ग เอกพจน์ลงท้ายด้วยสระเดียวกันอย่างชัดเจน

สำหรับ กรตาการก ไม่มีคำปรสรรค แต่จะใช้คำปรสรรค ने (เน) (บางตำราเรียกคำลงท้าย หรือปัจจัย) วางไว้หลังประธานในประโยคกรรมกริยา (ยกเว้น คำว่า बोलना (พูดคุย), भूलना (ลืม), भूकना (หิว), बचना (กลัว), लाना (นำมา) และ जनना (เกิด) ในประโยคอดีตกาลแล้วไม่มีกำหนด, ปัจจุบันกาลสมบูรณ์, อดีตกาลสมบูรณ์และอดีตกาลไม่แน่นอน สำหรับคำปรสรรค ने (เน) เมื่อวางไว้หลังประธาน รูปกริยาจะมีเปลี่ยนไปตามพจน์และเพศของกรรมนั้น ตัวอย่าง เช่น

लड़केने पुस्तक पढ़ी है। लरเกने पुस्तक प्री है (เด็กชายได้อ่านหนังสือแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคนี้ใช้คำปรสรรค คือ ने (เน) วางไว้หลังคำนามคือ लड़के (ลรเก) ซึ่งเป็นประธานในประโยคอดีตกาล คำกริยา คือ पढ़ी (ปรี -อ่าน) มีรูปสำเร็จตามส่วนกรรม คือ पुस्तक (ปุตค -หนังสือ) ซึ่งเป็นคำนามเอกพจน์ และสตรีลิงค์

5.2 कर्मकारक (กรรมการก) ทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ หรือกรรมในประโยค ใช้คำปรสรรค คือ को (โก) ในกรรมการกนี้ แปลว่า “ซึ่ง” ตัวอย่าง เช่น

मैं तुमको पाँच रुपये देता हूँ। मैं तुमको पाज रुपये देता हूँ (ผมให้เงินคุณห้ารูป)

จากตัวอย่างประโยคข้างต้นนั้น ใช้คำปรสรรค คือ को (ซึ่ง) วางไว้หลังคำนาม คือ तुमको ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยคใช้กับกรรมกริยา (กริยาที่เรียกหากรรม) และใช้กับกรรมที่มีระบุเจาะจงแน่นอน

สำหรับคำบุพบทในภาษาไทยซึ่งมีลักษณะเป็นคำเชื่อมแต่วางไว้หน้าคำนาม และดวงใจ ไทยอุบุญ (2556: 140) ได้อธิบายถึงบุพบทหน้าคำที่บอกทิศทาง ได้แก่ “สู่ ถึง ยัง” ดังนี้

“สู่” - หมายถึง มุ่งไปข้างหน้า มุ่งไปที่จุดหมาย เช่น กลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอน

“ยัง” - ใช้กับสถานที่ที่จะไป เช่น เขาไปยังสถานีรถไฟ

“ถึง” - ใช้กับสถานที่ที่เป็นจุดหมายปลายทาง เช่น เขาเพิ่งมาถึงบ้านตั้งแต่เช้าถึงเที่ยง

จากตัวอย่างที่ยกมาจะสังเกตได้ว่า คำบุพบท “สู่” “ยัง” และ “ถึง” วางไว้หน้าคำนามและเป็นคำเชื่อมทำให้เนื้อความชัดเจนขึ้น

5.3 करणकारक (กรรมการก) หรือ ตฤติยา วิภक्तिทำหน้าที่เป็นเครื่องช่วยในการกระทำ และใช้คำปรสรรค คือ से (เส -ด้วย, โดย) ตัวอย่าง เช่น

वह विद्यालय बस से आता है। वह विद्यालय बस से आता है (เขามาวิทยาลัยโดยรถประจำทาง)

จากตัวอย่างนี้ वह (วส -เขา) เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 ผู้ที่ถูกกล่าวถึง เอกพจน์ पुल्लिङ्ग กรรมการก ใช้คำปรสรรค से (เส -โดย) วางไว้หลังคำนาม बस (บัส -รถประจำทาง) (พ ออกเสียงเป็น บ)

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556: 132) ได้กล่าวถึงคำบุพบทหน้าคำวิเศษณ์ คำนาม หรือ บุพบท เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้แก่ “โดย ตาม ด้วย” ดังนี้

- เขาต้องรีบทำการบ้านให้เสร็จโดยเร็ว

- เธอควรทำตามฉันแต่โดยดี

- ปล่อยเขาไปตามบุญตามกรรม

- เดินตรงไปตามทางข้างหน้าเถอะ

และยังได้ให้คำอธิบายว่า คำดังกล่าวมีลักษณะอย่างคำประสมใช้ขยายความอย่างกริยาวิเศษณ์โดยมีความหมายคล้าย “ด้วย” แต่ “ด้วย”จะต้องมี “การ ความ” ตามมา เช่น โดยเร็ว (ด้วยความเร็ว) โดยสะดวก (ด้วยความสะดวก) แต่คำ โดยดี ไม่มีความหมายว่า ด้วยความดี แต่มีความหมายว่า “ด้วยดี” “อย่าขัดขึ้น” ความหมายของ “โดยดี” ต่างกับความหมายของ “ด้วยดี”

คำว่า “ด้วยดี” หมายถึง การพูดจากันดี ๆ เป็นมิตรกัน

ส่วน คำว่า “โดยดี” หมายถึง การพูดจากันโดยการยินยอม ยอมปรึกษาหารือกัน หรือยอมประนีประนอมกันแต่โดยดี

จากตัวอย่าง พบว่า คำบุพบท “โดย ตาม ด้วย” นำหน้าคำวิเศษณ์ คำนาม หรือ บุพบท เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างที่แสดงแล้ว

5.4 सम्प्रदानकारक सम्पत्तानकारक ทำหน้าที่เป็นผู้รับเอา และใช้คำปรสรรค คือ के लिए (เก ลีเอ), केवास्ते (เก วาสเต) (แก่, เพื่อ, ต่อ, สำหรับ) ตัวอย่าง เช่น

वह दस महिने केलिए चीन गया है। वह तस महिने के लिए चीन गया है (เขาเดินทางไปประเทศจีนเป็นเวลา 10 เดือน)

สำหรับคำบุพบทที่เป็นคำเชื่อมในลักษณะเดียวกันได้นำคำกล่าวอ้างอิงจากคำกล่าว ดังนี้
เปลื้อง ณ นคร (2512: 28) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการใช้คำบุพบทในหนังสือตำราเรียงความชั้นสูงได้แก่การใช้คำ “กับ แก่ แต่ แต่ ต่อ แต่ ซึ่ง” เหล่านี้มักใช้ผิดโดยง่ายที่สุด กรรมการชำระปะทานุกรมได้ให้ตัวอย่างการใช้คำเหล่านี้ ไว้ดังต่อไปนี้

“กับ” ใช้วางไว้หน้าคำนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ เพื่อบอกให้เกิดความชัดเจน ตัวอย่าง เช่น

- แสดงอาการกระซิบ - เห็นกับตา
- แสดงอาการร่วม - พ่อไปกับลูก
- แสดงอาการเทียบกัน - ชาวต่างกับดำ, ลูกเหมือนกับพ่อ
- แสดงระดับ - เหนือตรงกับใต้, ถึงกับเป็นกับตาย

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “กับ” วางไว้หน้าคำนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ เพื่อบอกให้เกิดความชัดเจนในลักษณะต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

“แก่” ใช้นำหน้าคำที่เป็นฝ่ายรับอาการ ใช้วางไว้หน้าคำนาม ตัวอย่าง เช่น

- รับอาการให้ - ให้รางวัลแก่นักเรียน, การนอนดึกให้โทษแก่เด็ก
- รับอาการกระทำ - ประทูลร้ายแก่
- แสดงอาการรับกัน - สมแก่ เหมาะแก่ ควรแก่ สาแก่ใจ
- รับอาการเป็นไป - ถึงแก่กรรม มีแก่ใจ
- รับอาการเล็งถึง - เห็นแก่ชาติ เห็นแก่ตัว
- แสดงอาการที่เนื่องกัน - เกี่ยวแก่
- แสดงอาการไขความ - ได้แก่ (คือ)

จากตัวอย่าง คำบุพบท วางไว้หน้าคำนาม ทำให้ทราบลักษณะอาการของผู้กระทำหรือประธานในประโยคทำหน้าที่อย่างไร

คำบุพบท **แต่** ใช้แทนคำว่า “แก่” สำหรับผู้ที่เคารพ เช่น - ถวายภัตตาหาร**แต่**พระภิกษุสามเณร

คำบุพบท **แต่** มีความหมายทำนองว่า “จาก” เช่น - การเรียนภาษาควรทำความเข้าใจ**แต่**แรกเริ่ม

คำบุพบท **ต่อ** ใช้นำหน้าคำแสดงความเกี่ยวข้องกันคือติดกัน เช่น - ยื่นคำร้อง**ต่อ**เจ้าหน้าที่

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “**แต่ แต่ ต่อ**” ใช้เชื่อมส่วนของคำในประโยคให้เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันตามชนิดของคำและประโยคเพื่อให้เกิดความสละสลวยกลมกลื่น

พระอภิปรัชญา (2521: 62-63) ได้กล่าวถึงการใช้คำบุพบทไว้ดังนี้

การใช้บุพบทในภาษาใด ๆ ก็ตามรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ต้องศึกษากันมาก แม้แต่เจ้าของภาษาเองก็ยังใช้ไม่ค่อยถูก ต้องอาศัยความเคยชิน ภาษาต่างประเทศ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ ล้วนแต่มีการใช้บุพบทอันพิสดาร ในภาษาไทยก็มีวิธีการใช้ของเราเป็นอย่างหนึ่ง การใช้บุพบทต่างกันออกไป ให้ความหมายแตกต่างกัน

ตัวอย่าง เช่น

- ฉันให้**แก่**เขาเอง หมายความว่า ฉันเป็นคนให้เขา
- ฉันให้**กับ**เขาเอง หมายความว่า ฉันมอบไว้กับเขาด้วยตนเอง ไม่ได้ให้คนอื่น

ตัวอย่าง เช่น

- ฉันทำ**เพื่อ**เธอ หมายความว่า ความหมายคล้ายข้อหนึ่งแต่หนักแน่นน้อยกว่า
- ฉันทำ**สำหรับ**เธอ หมายความว่า ทำให้เธอไม่ใช่คนอื่น

และได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมว่า

“**เพื่อ**” - ใช้นำหน้าคำที่เป็นฝ่ายรับ เช่น ฉันทำ**เพื่อ**ลูก ทุกคนก็ทำ**เพื่อ**ตัวเองทั้งนั้น

“**เพื่อ**” - มีความหมายเฉพาะเจาะจงลงไปว่าทำ**เพื่อ**ใคร ทำ**เพื่อ**ลูก **เพื่อ**ตนเอง

“**เพื่อ**” - มีความหมายคล้าย**เพื่อ** แต่**เพื่อ**มีความหมายว่า ไม่ได้ตั้งใจทำอะไร หรือทำอะไร**เพื่อ**ใคร

ในตอนแรกแต่มาทำให้ในภายหลัง

“**สำหรับ**”- ใช้ในความหมายเฉพาะ ใช้กับคำว่า “**เพื่อ**” ตัวอย่าง เช่น ฉันทำ**เพื่อ**ลูก หมายความว่าฉันทำ**สำหรับ**ลูก หรือ อาจใช้แทน**เพื่อ**ได้ แต่ถ้า “**เพื่อ**” นำหน้าคำที่ไม่มีชีวิตจะใช้ “**สำหรับ**” แทนไม่ได้ ดังตัวอย่าง เช่น ฉันเรียนหนังสือ**ต่อ****สำหรับ**/**เพื่อ**เพิ่มพูนความรู้ ควรใช้ ฉันเรียนหนังสือ**ต่อ****เพื่อ**เพิ่มพูนความรู้

จากตัวอย่างพบว่า ใช้ บุพบท “**เพื่อ**” นำหน้าคำนามที่มีชีวิต เช่น ทำ**เพื่อ**ลูก และ ใช้ บุพบท “**สำหรับ**” กับความหมายเฉพาะ และมักจะนำหน้าคำนามที่มีชีวิต เช่น **สำหรับ**พ่อแม่ เป็นต้น

5.5 अपादानकारक अपादानकारक ทำหน้าที่เป็นเหตุ ใช้คำปรสรรค คือ **से** (เส -แต่, จาก, กว่า)

ตัวอย่าง เช่น

आप **मकान** से आते हैं । आप **मकान** से आते हैं (คุณมาจากบ้าน)

คำปรสรรค **से** (เส) วางไว้หลังคำนาม คือ **मकान** (มกาน -บ้าน)

จากตัวอย่าง คำว่า आप (อาป -คุณ, ท่าน, เธอ) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 2 (ผู้ที่เราสนทนาด้วย) และทำหน้าที่ประธานในประโยค ส่วน **से** (เส) เป็นคำปรสรรค วางไว้หลังคำนาม คือ **मकान** (มกาน) **मकानसे** (มกานเส -จากบ้าน) และมีกริยาแท้ คือ **आते** (อาเต -มา) ตามด้วยกริยาช่วย คือ **हैं** (แฮ)

จากตัวอย่างคำประสมคคิ (กี -ของ) วางไว้หลังคำนาม สตรีลิงค์ เอกพจน์ คือ उत्तर (การตอบกลับ)
 จากตัวอย่างพบว่า คำประสมคค (กา -ของ) วางไว้หลังคำนามพหูพจน์ เอกพจน์ ส่วนคำประสมคเค (เก -ของ) วางไว้หลังนามพหูพจน์ พหูพจน์ และ คำประสมคคิ (กี -ของ) วางไว้หลังคำนามสตรีลิงค์ เอกพจน์
 แสดงตัวอย่างการใช้ คำประสมคค (กา), เค (เก), คคิ (กี) แสดงตัวอย่างการใช้ ดังตารางต่อไปนี้

เอกพจน์	พหูพจน์
विजय का लड़का विषय का लरका लुकखयखणखवखख	विजय के लड़के विषय के लरके लुकखयखणखखखखखखखखखखखख
विजय की लड़की विषय की लरकी लुकखखखणखखखख	विजय की लड़कियाँ विषय की लरकियान लुकखखखणखखखखखखखखखखखख

สำหรับการใช้คำบุพบทในภาษาไทยที่ใช้เป็นคำเชื่อมแสดงความเป็นเจ้าของที่นำมาประกอบการศึกษา โดยกล่าวอ้างอิงจากข้อมูล ดังนี้

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556: 141) ได้กล่าวไว้ว่า คำบุพบท “ของ, แห่ง” ใช้สำหรับนำหน้าคำที่เป็นเจ้าของ ตัวอย่าง เช่น

- เขาหยิบปากกาของฉันทไป

“ของ” - บางครั้งละไว้ก็เข้าใจถึงความเป็นเจ้าของได้ เช่น รถเธอสวยจัง (รถของเธอสวยจัง)

“แห่ง” - ใช้เพื่อความไพเราะ และใช้เฉพาะกับนามธรรม เช่น การเคหะแห่งชาติ

จากการศึกษาการใช้คำบุพบทพบว่า “ของ” แสดงความเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองวัตถุสิ่งของนั้น ใช้วางไว้หน้าคำนามหรือสรรพนาม

ส่วนคำบุพบทว่า “แห่ง” ใช้วางไว้หน้าคำนามเฉพาะที่เป็นนามธรรมและใช้เพื่อความไพเราะ

5.7 अधिकरणकारक अधिर्णकारक ทำหน้าที่บอกสถานที่ ใช้คำประสมคคิ (แม่ -ใน), पर (ปร -บน) ตัวอย่าง เช่น

हम लोग इस कमरे में हैं। हमलोक इस कमरे में हैं। (พวกเราอยู่ในห้องนี้)

จากตัวอย่างนี้ คำประสมคคิ (แม่ -ใน) วางไว้หลังคำนาม คือ कमरे (กมเร -ห้อง) บอกสถานที่

यह पुस्तक टेबुल पर है। यह पुस्तक टेबुल पर है (หนังสือวางอยู่บนโต๊ะ)

จากตัวอย่างนี้ คำประสมคค (ปร -บน) วางไว้หลังคำนาม คือ टेबुल (เทบูล -โต๊ะ) บอกสถานที่หรือทิศทางว่า หนังสือวางอยู่บนโต๊ะ

สำหรับคำบุพบทในภาษาไทยได้กล่าวคำเชื่อมในลักษณะบอกสถานที่ ดังอุทาหรณ์ที่ยกมาศึกษา ดังนี้
 ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556: 135) ได้กล่าวถึงคำบุพบท ว่า “บน ล่าง ใน นอก หน้า หลัง เหนือ ใต้ ภายใต้ ภายใน ภายนอก ข้างนอก ข้างใน ข้างหลัง กลาง ริม ข้างบน ข้างล่าง ไกล่ ไกล ที่” ใช้นำหน้าคำที่บอกสถานที่

1) คำบุพบท “ใน ข้างใน” มีความหมายคล้ายกัน แต่มีวิธีใช้ต่างกัน คือ

“ใน” - ใช้กับเวลา เช่น ในสมัยพ่อขุนรามคำแหง

- “ใน” - ใช้กับสถานที่ เช่น ในห้องเรียน
- “ใน” - ใช้บอกกลุ่ม พวก เช่น ในวงการละคร
- “ข้างใน” - ใช้บอกสถานที่ ๆ จำกัด เช่น อยู่ข้างในห้อง

จากตัวอย่าง คำบุพบท “ใน ข้างใน” มีความหมายคล้ายกัน แต่ใช้ต่างกัน มีข้อสังเกต ดังนี้

- คำบุพบท “ใน” เช่น “ในสมัยพ่อขุนรามคำแหง” วางไว้หน้าคำนาม บอกให้รู้ว่า ในสมัยใด
- คำบุพบท “ใน” เช่น “ในห้องเรียน” วางไว้หน้าคำนาม บอกให้รู้ว่า สถานที่ใด
- คำบุพบท “ใน” เช่น “ในวงการละคร” วางไว้หน้าคำนาม บอกความเป็นกลุ่ม เป็นพวก
- คำบุพบท “ข้างใน” เช่น “อยู่ข้างในห้อง” วางไว้หน้าคำนาม บอกสถานที่จำกัดและกำหนด

2) คำบุพบท “ภายใน” ใช้บอกสถานที่ในวงที่กำหนดไว้เฉพาะ

- ใช้กับเวลา เช่น ภายใน 24 ชั่วโมง
- ใช้กับสถานที่ เช่น ภายในอาคารเรียน

จากตัวอย่างพบว่า “ภายใน 25 ชั่วโมง” คำบุพบท “ภายใน” วางไว้หน้าคำ “24 ชั่วโมง” บอกให้รู้ว่า มีข้อกำหนดเวลา หรือวัน ส่วนตัวอย่าง “ภายในอาคารเรียน” คำบุพบท “ภายใน” วางไว้หน้าคำนาม “อาคารเรียน” บอกให้รู้ว่า มีข้อจำกัดขอบเขตสถานที่

3) นอกจากนี้ ดวงใจไทยอุษุณ (2556: 137) ได้กล่าวอธิบายว่า คำบุพบท “นอก ข้างนอก ภายนอก” คำเหล่านี้มีความหมายตรงกันข้ามกับคำว่า “ใน ข้างใน ภายใน” ซึ่งมีความหมายว่า พื้นที่ที่กำหนด พื้นที่กำบัง ไม่ได้อยู่ในกลุ่ม ในพวก

- “นอก” - ใช้กับสถานที่ เช่น งานเลี้ยงนอกสถานที่
- ใช้กับเวลา เช่น นอกเวลาราชการ
(จะใช้เกี่ยวกับวัน เดือน ปี และคำที่เกี่ยวกับเวลา)
- ใช้กับกลุ่ม/พวก เช่น นอกวงสนทนา
- “ข้างนอก” - ใช้กับสถานที่เพียงอย่างเดียว เช่น อยู่ข้างนอกบ้าน
- “ภายนอก” - ใช้กับสถานที่อย่างเดียว เช่น ห้ามทุกคนออกภายนอกห้องเรียน

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “นอก” ใช้วางไว้หน้าคำนามเกี่ยวกับสถานที่ และวางไว้หน้าคำนามใช้เกี่ยวกับวัน เดือน ปี และคำที่เกี่ยวกับเวลา และทำให้ทราบว่า คำว่า “นอก ข้างนอก ภายนอก” มีความหมายว่า พื้นที่กำบัง หรือไม่ได้อยู่ในกลุ่มในพวกโดยมีความหมายตรงกันข้ามกับคำว่า “ใน ข้างใน ภายใน”

4) คำบุพบท “ใต้ ข้างใต้ ภายใต้อ” หมายความว่า ถูกปิดบัง ถูกขังอยู่ในที่จำกัด

- “ใต้” - ใช้กับสถานที่ เช่น น้ำซึมลงใต้ดิน
- “ข้างใต้” - ใช้กับสถานที่ที่อยู่ข้างล่างเท่านั้น เช่น ตัวอะโรอยู่ข้างใต้ถนน
- “ภายใต้อ” - ใช้กับบริเวณที่กำหนดขอบเขต เช่น เขาอยู่ภายใต้อความดูแลของคุณครู

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “ใต้อ” ใช้กับสถานที่ ส่วนคำว่า “ข้างใต้อ” มีข้อจำกัดสถานที่ คือ ใช้กับสถานที่ที่อยู่ข้างล่างเท่านั้น และคำว่า “ภายใต้อ” ใช้กับบริเวณที่กำหนดขอบเขตหรือจำกัดพื้นที่ และคำทั้งสาม คือ “ใต้อ ข้างใต้อ ภายใต้อ” หมายถึง วัตถุสิ่งของที่ถูกรัดบัง ถูกขังอยู่ในที่จำกัด

5) คำบุพบท “บน เหนือ” มีความหมายคล้ายกัน คือ พ้นขึ้นไป แต่ก็มีวิธีใช้ต่างกัน

“บน” - ใช้เฉพาะสถานที่ เช่น ลิงอยู่บนต้นไม้

“เหนือ” - ใช้กับสถานที่และสถานการณ์ เช่น ไม่มีใครอยู่เหนือกฎหมาย

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “บน” ใช้เฉพาะสถานที่ ส่วน คำว่า “เหนือ” นอกจากใช้กับสถานที่แล้ว ยังสามารถใช้กับสถานการณ์อีกด้วย

6) คำบุพบท “หน้า ข้างหน้า” มีความหมายคล้ายกัน คือ ได้เห็นก่อน

“หน้า” - ใช้กับสถานที่ เช่น นักเรียนรออยู่หน้าห้อง

“ข้างหน้า” - ใช้เกี่ยวกับสถานที่ ซึ่งบ่งชัดเจนกว่า “หน้า” เช่น เขายืนอยู่ข้างหน้าฉัน

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “หน้า” ใช้กับสถานที่ ส่วน คำว่า “ข้างหน้า” ใช้เกี่ยวกับสถานที่ที่ระบุชัดเจนมากกว่า คำว่า “หน้า”

7) คำบุพบท “หลัง ข้างหลัง ภายหลัง” มีความหมายใกล้เคียงกันแต่มีวิธีใช้ต่างกัน ความหมายนั้น ตรงข้ามกับ “หน้า” ดังนี้

“หลัง” - ใช้เกี่ยวกับเวลา เช่น หลังเที่ยงคืน

- ใช้กับสถานที่ เช่น ฉันอยู่หลังบ้าน

บางครั้ง “หลัง” ยังอาจแปลความหมายว่า “บน” อีกด้วย เช่น ไฟฉายอยู่หลังตู้ (ไฟฉายอยู่บนตู้) หรือ บางครั้งใช้ทั้งสองคำก็ได้ เช่น ไฟฉายอยู่บนหลังตู้

“ข้างหลัง” - ใช้กับสถานที่ จะเป็นการเน้นความกว่า “หลัง” เช่น เด็ก ๆ อยู่ข้างหลังบ้าน

“ภายหลัง” - ใช้กับเวลาเพียงอย่างเดียว เช่น ประธานจะมาถึงภายหลัง

จากตัวอย่างพบว่า คำบุพบท “หลัง” นอกจากใช้กับสถานที่แล้วยังใช้กับเวลาได้ด้วย

ส่วนคำว่า “ข้างหลัง” ใช้กับสถานที่ซึ่งเป็นคำที่เพิ่มเข้ามาใหม่เพราะทำให้เน้นความ และระบุชัดเจนกว่า คำว่า “หลัง” ส่วนคำว่า “ภายหลัง” ก็เป็นคำที่เพิ่มเข้ามาใหม่ ใช้กับเวลาเท่านั้น

5.8 सम्बोधनकारक सम्बोधनकारक ทำหน้าที่เป็นคำร้องเรียก หรือ คำทักทาย ไม่มีคำปรสรรคแต่ใช้ คำบ่งบอก คือ हे (เห) अजी (อจี) , अरे (อเร) แทน

ตัวอย่าง เช่น

अरे वाह! इतना अच्छा मकान! ओरे वाओ! ओतना ओज्जा मकान! (โห้! บ้านสวยงามมากทีเดียว)

6. การกรที่ประกอบด้วยวิภัติ (เพื่อความเข้าใจรูปแต่ละการก เพศ พจน์ที่ประกอบคำปรสรรค)

बालक (พาลก -เด็กชาย) เป็น पुल्लिङ्ग ลงท้ายด้วย ओ นำมาแจกวิภัติ ดังนี้

การก (Case)	เอกพจน์ (singular)	พหูพจน์ (Plural)
กรตา. Nom.	बालक, बालकने पालक, पालकने	बालक, बालकोंने पालक, पालकोंने
กรม. Obj.	बालक को पालक को	बालकों को पालकों को
กรณ. Ins.	बालक से पालक से	बालकों से पालकों से

สัมปทาน. Dative	बालक के लिए पालक गे लीओ	बालकों को, बालकों के लिए पालकों को, पालकों के लिए
อปาทาน. Ablative	बालक से पालक से	बालकों से पालकों से
สัมพันธ. Poss.	बालक का, के, की पालक का, के, की	बालकों का, के, की पालकों का, के, की
อธิकरण. Loc.	बालक में, बालक पर पालक में, पालक पर	बालकों में, बालकों पर पालकों में, पालकों पर
सम्बोधन. Voc.	हे बालक! हे पालक!	हे बालकों को! हे पालकों को!

คำกริยาช่วย होना (to be = เป็น, อยู่, คือ) ปัจจุบันกาล ใช้กับทั้งบุพบทและสรรพนาม ดังนี้

บุรุษสรรพนาม	เอกพจน์	พหูพจน์
บุรุษที่ 1	मैं लड़का हूँ। (แม่ ลรกา ฮุน)	हम लड़के हैं। (ฮม ลรเก ฮน)
บุรุษที่ 2	तू लड़का है। (ตุ ลรกา แฮ)	तुम लड़के हो। (ตุม ลรเก โฮ)
บุรุษที่ 3	वह लड़का है। (วฮ ลรกา แฮ)	वे लड़के हैं। (เว ลรเก ฮน)

7. ผลการศึกษา

จากการศึกษาการใช้คำสรรพนามในภาษาฮินดี และคำบุพบทในภาษาไทยจากข้อมูลตำราหนังสือจากท่านผู้รู้ทั้งหลายได้พบว่า มีการใช้คำที่ต่างกันตามชื่อเรียกของแต่ละภาษาและหลักการใช้ที่ต่างกันกล่าวคือ คำสรรพนาม ในภาษาฮินดีทั้ง 8 การก ได้แก่ **วิภตติที่ 1** (กรตาการก) ทำหน้าที่ประธาน หรือผู้ก่ตดาโดยทั่วไปไม่มีคำสรรพนาม แต่ถ้าเป็นประโยคอดีตกาลแล้วไม่กำหนด (सामान्य भूतकाल) ปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (आसन्नभूतकाल) อดีตกาลสมบูรณ์ (पूर्वभूतकाल) และอดีตกาลไม่แน่นอน (संदिग्ध भूतकाल) เหล่านี้จะต้องใช้คำสรรพนาม ने (เน) วางไว้ท้ายศัพท์คำนามที่เป็นประธานในประโยคที่เป็นสกรรมกริยา (กริยาที่เรียกหากรรม) ยกเว้นกริยาเหล่านี้ बोलेना (พูดคุย), भूलना (ลืม), भूकना (หิว), बकना (กล่าวสอน), लाना (นำมา) และ जनना (เกิด) **วิภตติที่ 2** (กรมการก) ทำหน้าที่เป็นกรรม หรือผู้ถูกกระทำในประโยค ใช้ को (โก) แปลว่า ซึ่ง, สู, ยัง, ลั้น, ตลอด **วิภตติที่ 3** (กรณการก) ทำหน้าที่เป็นเครื่องช่วยในการกระทำกริยาใช้คำสรรพนาม คือ से (เส) (ด้วย, โดย) **วิภตติที่ 4** (สัมปทานการก) ทำหน้าที่เป็นผู้รับเอา และใช้คำสรรพนาม คือ के लिए (เก ลีเอ), केवास्ते (เก วาสเต) (แก่, เพื่อ, ต่อ, สำหรับ) **วิภตติที่ 5** (อปทานการก) ทำหน้าที่เป็นเหตุ ใช้คำสรรพนาม คือ से (เส) (แต่, จาก, กว่า, เพราะ) **วิภตติที่ 6** (สัมพันธการก) ทำหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของ (แห่ง, ของ) ใช้คำสรรพนาม คือ का (กา), के (เก), की (กี) **วิภตติที่ 7** (อธิकरणการก) ทำหน้าที่เป็นสถานที่ ใช้คำสรรพนาม คือ में (เม), पर (ปร) (ใน, บน) ภาษาฮินดียังมีวิภตติอีกประเภทหนึ่งที่เป็นคำสำหรับเรียกขานได้แก่ सम्बोधनการก เป็นคำร้องเรียกเหมือนอาลาปะนะในภาษาบาลี หรือ सम्बोधनในภาษาสันสกฤต ทำหน้าที่เป็นคำร้องเรียก ไม่มีคำสรรพนาม แต่มีคำบ่งบอกหรือแสดงอาการคือ हे (เห), अजी (อจี), अरे (อเร) ซึ่งแปลว่า โอ, ดูกร, เฮ้ย ตามลำดับ

นอกจากนี้การศึกษาคำทั้งสองพบว่า “บุพบท” ซึ่งแปลว่า “บทหน้า” สำหรับวางไว้หน้าค่านามสรรพนาม หรือคำวิเศษณ์เพื่อบอกความหมายให้ชัดเจน และคำบุพบทที่ใช้ในภาษาไทยได้แบ่งเป็น 10 ชนิดตามที่ได้กล่าวแล้วมีลักษณะการใช้ต่างจากคำสรรพนามในภาษาฮินดี กล่าวคือ คำว่า “สรรพนาม” หรือ “บุพบท” แปลว่า “บทหลัง” สำหรับวางไว้หลังค่านาม สรรพนามและมีรูปแบบการใช้ต่างกันไปตามแต่ละการก หรือ วาจก ตามหลักไวยากรณ์ภาษาฮินดี

เอกสารอ้างอิง

- กำชัย ทองหล่อ. (2540). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- จำลอง สารพัดนึก. (2539). **ไวยากรณ์ฮินดี ๑**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556). **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.
- ทองสุข เกตุโรจน์. (2549). **ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บำรุง คำเอก. (2552). **ภาษาฮินดี: หลักการใช้**. กรุงเทพฯ: คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บรรจบ พันธุมธา. (2549). **ลักษณะภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2539). **หลักภาษาไทย ท 071**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- เปลื้อง ณ นคร. (2512). **การเขียนเรียงความชั้นสูง**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ผออบ โปษะภฤชณะ. (2521). **ลักษณะสำคัญของภาษาไทย: การเขียน-การอ่าน-การพูด-การฟัง**. กรุงเทพฯ: มปท.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- วรรณท์ อักษรพงศ์ (บรรณาธิการ). (2539). **ภาษาไทย 4**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.
- วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์. (2538). **โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2550). **ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2019). **ภาษาฮินดี**. (online) เข้าถึงได้จาก <http://th.wikipedia.org/w/index.php?title>. วันที่เข้าถึง 25 กุมภาพันธ์ 2562.
- Bidhu Bhusan Dasgupta. (1990). **Learn Hindi**. Calcutta: Das Gupta Prakashan.
- Kavita Kumar. (1995). **English for Hindi Speaking People**. 1-2. Noida: Gopsonspepers Pvt Ltd.
- V. R. Thakur. (1998). **Golden Easy English Translation part II**. Patna: BharatiBhawan.